

PAULJUCSÁK Péter

Ne félj

Az este füstüveg darabjai
szirmokként szétszórva.

Meztelen talppal lépked
a szél a sikátor-köveken.

Felfeslett öltés: patkány fut
a falak szövetén.

Ablakod nyirkos részébe mászunk,
ágyadig követem.

Sosem ébredsz fel,
mikor melléd fekszem.

Zúgva érkeznek
lélegzetteddel hömpölygő álmaid.

Patkánykarom mentén
reped a szobameleg.

Nem hagylak, ne félj!
Paplanod felhúzom államig.

Az üresség csarnoka

a szenttelen folyó fölött
állsz

azon a hídon ami a partokat
erőszakkal távol tartja
nem pedig összeköti

bőröd alatt
hordalékkövekkel
és a tavasz higitószagával

szemeddel kettétöröd a holdat
és egy darabjával
ismeretlen alagutakat ásol

amíg
a görnyedő hátad
tönkremegy a lélek bányajaratában

miután semmit csak földet találsz
öregen
fáradtan és rokkantan
visszaköltözöl a verssorok
mesterséges biztonságába

és arra gondolsz
hogy még csak három
évtizede élsz

végül a tükörben addig
vizsgálod arcod
roncsolt architektúráját

amíg rád omlik az
üresség csarnoka

Fényvesztés

úgy szorítsd torkomra
az ég vörös szalagját

hogyan
ajándéknak higgyem magam

a tér préselt
papírdobozára tűzve

kinek a kiégett szemét
gondolom a Nap díszének?

napokat
legyeket söpörsz le arcodról

mocskos fogaid a fák
között a fény csontja ropog

kibillen a vér a láthatár
ólomkanalából

és én még mindig alkonynak
szólítom

Váza

nyugalom
kopog az álmok héján

virágot ültetnek minden
feltört koponyába

feltámad a szél

marad
a monokróm háttér
szerkezeti váza

vázád

és te éjszakának becézed mert így
nem kell félned